

Майстерність в архітектурі – це рівень культурно-професійного та світоглядного потенціалу творчої особистості. Без уміння добре рисувати, висловлювати свої думки за допомогою простих образотворчих засобів на папері цього рівня досягти неможливо.

У подальших дослідженнях планується більш детально опрацювати форми і методи викладання образотворчих дисциплін у системі архітектурної освіти з використанням засобів комп'ютерного моделювання та комп'ютерної графіки.

Використана література:

1. *Кирцев Ю. М.* Рисунок и живопись : прак. пособие / Ю. М. Кирцев. – М. : Высш.шк., 1992. – 270 с. : ил.
2. *Ли Н. Г.* Основы учебного академического рисунка / Н. Г. Ли. – М. : ЭКСМО-ПРЕСС, 2004. – 480 с. : ил.
3. *Максимов О. Г.* Рисунок в архитектурном творчестве. Изображение, выражение, созидание : учеб. пособие для вузов / О. Г. Максимов. – М. : Архитектура-С, 2003. – 464 с.
4. *Маркитантова Т. О.* Особенности методики обучения рисунку студентов архитектурно-строительного вуза : дис. ... кандидата пед. наук : 13.00.02 / Татьяна Олеговна Маркитантова. – Санкт-Петербург, 2009. – 165 с.
5. *Ростовцев Н. Н.* Академический рисунок: Курс лекций : учеб. пособ. для студ. пед. ин-тов / Н. Н. Ростовцев. – М. : Просвещение, 1973. – 330 с. : ил.
6. *Сенин В. П.* Школа рисунка карандашом. Натюрморт, пейзаж, портрет / В. П. Сенин, О. В. Коваль – Харьков : ООО "Фактор-Друк", 2007. – 112 с. : ил.
7. Школа изобразительного искусства : учебно-методическое пособие: в 10-ти вып. – Вып. 3 / М. Ф. Иваницкий [и др.]. – 3-е изд., испр. и доп. – М. : Изобразительное искусство, 1989. – 200 с. : ил.

Белгородская Е. Е. Учебный академический рисунок в системе художественной подготовки архитекторов.

В статье рассматриваются вопросы одной из главных дисциплин архитектурного направления – рисунка. Проводится анализ преподавания учебного академического рисунка, поиск инновационных методов преподавания в высших учебных заведениях. Описана роль и связь учебного академического рисунка с архитектурным проектом в системе художественного образования архитектурного направления в высших учебных заведениях.

Ключевые слова: архитектурное образование, учебный академический рисунок, высшее архитектурное учебное заведение, художественное образование, архитектурный проект.

Belgorodskaya E. E. Academic drawing as part of architectural education.

The article examines one of the cornerstone disciplines of architectural education: drawing. The work analyzes academic drawing teaching practices and innovative post-graduate teaching methodologies, and puts academic drawing education in the context of architectural designs created as part of post-graduate professional architectural degrees.

Keywords: architectural education, academic drawing, post-graduate architectural university, fine arts degree, architectural design.

УДК 37.014.62:124.5

Благул Н. М.

**АКСІОЛОГІЧНА СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНО-ФУНКЦІОНАЛЬНОГО
УПРАВЛІННЯ ЗАГАЛЬНООСВІТНІМ НАВЧАЛЬНИМ ЗАКЛАДОМ**

У статті проаналізовано аксіологічний аспект соціально-функціонального управління загальноосвітнім навчальним закладом. Важливим є знання сутності аксіологічної складової управлінської культури як системи цінностей, соціальних норм і правил поведінки, стосунків між

членами педагогічного та учнівського колективів. Аксіологічний аспект культури управління загальноосвітнього навчального закладу інтегрує (з позиції його соціалізації) такі блоки як соціальний, професійний, особистісно-комунікативний.

Ключові слова: освіта, управління освітою, аксіологія, загальноосвітній навчальний заклад, управління загальноосвітнім навчальним закладом.

Аксіологічний аспект соціально-функціонального управління загальноосвітнім навчальним закладом відображає основи ставлення особистості до дійсності, професійної діяльності педагогічного колективу, батьків учнів, самого себе і знаходить відображення у професійній свідомості. У сучасному українському суспільстві, що активно трансформується, проблема ціннісного виміру життя особистості набуває особливої актуальності. Тому метою нашої статті є вивчення аксіологічної складової соціально-функціонального управління загальноосвітнім навчальним закладом.

Аналіз літератури з проблеми дослідження соціально-функціонального управління загальноосвітнього навчального закладу дає підставу для висновку про те, що методологія формування та реалізації аксіологічного компонента культури управлінської діяльності керівника школи є недостатньо дослідженою. Це пояснюється тим, що частина вчених розглядають поняття "культура" як сукупність матеріальних і духовних цінностей, вироблених людством на певному історичному етапі його розвитку. Тобто визначення поняття "культура" подається у статичному стані – у вигляді набору застиглих у результативній формі продукту діяльності людини (цінностей), які об'єднуються у сукупність якимось зовнішнім по відношенню до них самих (і в цьому сенсі формальним) зв'язком.

Н. С. Злобін, аналізуючи думки вчених, наголошує, що у такому визначенні ігнорується процесуальний характер культури, оскільки у ньому включено лише готові форми, результати людської праці [1, с. 19]. Інші вчені певною мірою враховують і процесуальний характер культури. Зокрема, О. І. Мармаза зазначає, що культура властива будь-якій формі людського існування. Вона є невід'ємним атрибутом суспільства й виступає засобом організації людської життєдіяльності, системою цінностей, соціальних норм, правил поведінки, стосунків між людьми, традицій. На його думку, культура – це душа організації, що включає загальнолюдські цінності, ціннісні професійні орієнтири, символи, що відображають зовнішні чинники поведінки [2, с. 4].

С. М. Прийма, аналізуючи дослідження А. Клебера, виокремлює: а) дескриптивні визначення культури, що обмежуються лише переліком її складових; б) історичні визначення, які акцентують увагу на механізмі передачі культурної спадщини; в) нормативні визначення, що наголошують на підпорядкуванні спадщини людської поведінки, загальним взірцям, цінностям і моделям [3, с. 162-174]. В. М. Межуєв у терміні "культура" виокремлює емпіричний, аксіологічний, історичний, антропологічний, ціннісний, діяльнісний підходи до пояснення сутності культури [4]. І. А. Прокопенко поняття управлінської культури розглядає як систему знань і вмінь, особистісних якостей, мотивів і цінностей, які слугують якісному виконанню управлінських функцій [5]. П. Атутов наголошує, що технологічна культура є четвертим етапом універсальної культури (після міфологічної, космологічної та антропологічної), тобто – це культура ХХІ століття. Автор зазначає, що наразі людство живе в умовах, коли відходить у минуле етап науково-технічного прогресу з його екстенсивною "ідеологією" (за будь-яку ціну домогтися максимального результату). Новий, технологічний етап визначає пріоритет способу над результатом діяльності, зважаючи на її соціальні, економічні, психологічні, естетичні та інші чинники [6]. У науково-методичних працях останніх років зосереджується увага вчених і практиків на визначенні і тлумаченні сутності поняття "технологічна культура". Зокрема, А. В. Коваленко висвітлює проблему формування

технологічної культури майбутніх учителів іноземної мови в аксіологічному аспекті. При цьому технологічна культура розглядається автором як сукупність елементів, що поєднують в собі технологічні знання й уміння, професійно значущі особистісні якості, необхідні для оволодіння перетворювальною діяльністю, яка сприяє успішному проектуванню і реалізації педагогічної технології в навчально-виховному процесі у загальноосвітньому навчальному закладі. На думку автора, технологічна культура інтегрує такі структурні компоненти: когнітивно-операціональний, практико-діяльнісний, мотиваційно-ціннісний, особистісно-комунікативний, індивідуально-креативний, спеціальний. Для кожного із цих компонентів автором розроблено показники, критерії оцінки сформованості технологічної культури. Так когнітивно-операціональний компонент включає показники сформованості знань; практико-діяльнісний – технологічної готовності до педагогічної діяльності; мотиваційно-ціннісний – ціннісні орієнтації; особистісно-комунікативний – комунікативні уміння; індивідуально-креативний – креативні уміння; спеціальний – сформованість знань, умінь та навичок з іноземної мови [7, с. 75-76]. Висновок автора: рівень технологічної культури керівника загальноосвітнього навчального закладу залежить від ступеня сформованості її компонентів, серед яких чільне місце посідає аксіологічний компонент [7, с. 77].

Вітчизняні вчені О. Коберник і В. Сидоренко розглядають проблему формування технологічної освіти у тісному взаємозв'язку з технологічною культурою педагогічного колективу та керівника загальноосвітнього навчального закладу. Вони зазначають: "Технологічна культура передбачає оволодіння системою понять, методів та засобів перетворювальних цінностей зі створення матеріальних і духовних цінностей. Вона забезпечує вивчення сучасних перспективних енергоматеріалозберезувальних технологій перетворення матеріалів, енергії й інформації у сферах виробництва та послуг із використанням ЕОМ, соціальних наслідків застосування технології, методів боротьби із забрудненням навколишнього середовища, планування й організацію трудового процесу, технологічної дисципліни, обладнання робочого місця, забезпечення безпеки праці, комп'ютерної обробки документації, психології людського спілкування, основ творчої й підприємницької діяльності, виконання проектів" [8, с. 5]. Автори, розглядаючи технологічну підготовку молоді як інтегральний компонент загальної освіти, акцентують увагу на особливостях технологічного розвитку сучасного суспільства, багатогранності феномена технологічної культури людини [8]. В. Г. Лола структурував основні елементи технологічної культури – це: технологічний світогляд, технологічне мислення, технологічна естетика, техносфера, технологія виробництва [9, с. 14-15].

Л. В. Васильченко дотримується погляду про те, що *технологічну культуру* управління діяльністю ЗНЗ можна подати у вигляді переліку різних управлінських процедур, методів і способів їх рішення. Технологічний компонент управлінської культури включає засоби і прийоми управління педагогічним процесом, тобто є когнітивно-діялісною складовою [10]. Для його здійснення керівнику школи необхідні оперативні знання, які безпосередньо впливають на характер активності керівника у його професійній діяльності. Функцію оперативних знань виконують знання теоретичного характеру, які існують у професійній свідомості сформованими поняттями, алгоритмами і програмами професійних дій. Оперативні знання керівника школи поєднують два блоки: професійні та управлінські. Професійні знання – це знання педагогіки, психології, теорії управління педагогічними системами, санітарії і гігієни педагогічної праці тощо. "Сучасний керівник – це людина, яка чітко усвідомлює мету функціонування, розвитку школи і відповідного внутрішньошкільного управління, а також володіє засобами постановки мети. Тому вимоги до керівника сучасної школи пов'язані зі змістом управлінської діяльності й усвідомленим розумінням конкретних управлінських функцій"

[10, с. 15].

Досліджуючи проблеми становлення і розвитку управлінської культури, Л. В. Бенін робить висновки, що вони тісно пов'язані з вивченням окремих її компонентів, зокрема: аксіологічного, який відображає властиву керівникові систему цінностей, ставлення до людей, справи і самого себе; технологічного, який передбачає володіння засобами і прийомами управління педагогічним процесом; особистісно-творчого, який передбачає оцінку керівником своєї діяльності співвідносно з результатами діяльності колективу, визначення на цій основі професійного самовдосконалення [11].

Аксіологічний аспект соціально-функціонального управління ЗНЗ є невід'ємною складовою його управлінської культури. Дослідження проблеми формування та реалізації культури керівника школи здійснювалося нами з позиції *авторської концепції, засадничим підґрунтям якої є функціонально-діяльнісний підхід, що передбачає реалізацію функцій управління та імперативних видів його діяльності в аксіологічному аспекті.*

Управлінські (професійні) знання керівника школи – це, перш за все, знання сутності основних функцій управління та їхніх характеристик; володіння способами і засобами їх реалізації у практичній діяльності; знання професійно-творчого потенціалу педагогічного колективу, навчальних можливостей учнівського колективу школи; володіння новітніми технологіями управління навчально-виховним процесом, що спрямовані на кінцевий результат – забезпечення якості освіти, конкурентоспроможного випускника школи. Основні функції технологічної культури керівника школи зумовлюються особливостями його діяльності, різноманітністю стосунків і спілкування, системи ціннісних орієнтацій, можливостей творчої самореалізації. У цьому плані розглядаються гносеологічна, світоглядна, інформаційна, креативна функції технологічної культури.

Гносеологічна функція технологічної культури спрямована на пізнання управлінського процесу як об'єкта його конструювання, що забезпечує цілісне уявлення щодо технологічної діяльності.

Світоглядна функція орієнтує керівника на вироблення власної позиції, ціннісного ставлення до об'єктів управління. Вона проявляється у рефлексії керівника щодо мотивів, сенсу, цілей, якості результатів управлінської діяльності.

Інформаційна функція технологічної культури полягає в оптимальному забезпеченні керівника школи необхідною і достатньою соціально-педагогічною інформацією для раціонального і ефективного вироблення та прийняття управлінського рішення.

Креативна функція технологічної культури керівника школи уможливорює розгляд його діяльності з огляду творчого, оригінального рішення управлінських завдань. Водночас їх об'єднує аксіологічний компонент технологічної культури управління, що спонукає до пошуку відповіді на запитання: "який сенс?", "яка цінність?", "яка результативність?", "які витрати матеріальних і людських ресурсів?", "що забезпечує високі результати управлінської діяльності?" тощо.

Внаслідок аналізу експериментальних даних з'ясовано, якою мірою керівники шкіл володіють знаннями щодо прояву технологічної культури, в т. ч. її аксіологічного аспекту. Методом самовизначення і визначення експертами ознак прояву їхньої технологічної культури отримано результати. Дані експерименту ранжовано таким чином: до першої групи віднесено – професіоналізм, співпраця з підлеглими, організаторські здібності; до другої – демократизм, гуманізм, активність, відповідальність, повага і довіра до людей, працездатність, мобільність; третю групу становлять аксіологічні ознаки культури це: орієнтація на позитивний кінцевий результат управлінської діяльності, стосунки з учителями і учнями (повага, тактовність, моральність, толерантність, комунікативна компетентність). Основи комунікативної

компетенції включають: а) моральну інтуїцію (вміння добирати моральну норму, яка унеможливує негативні наслідки у спілкуванні); б) комунікабельність – хист до спілкування; в) уміння правильно визначити роль і місце кожного працівника загальноосвітнього навчального закладу. Аксіологічний аспект технологічної культури керівника загальноосвітнього навчального закладу інтегрує соціальну, професійну та особистісно-комунікативну функції управління.

Соціальна функція управління освітою, в т. ч. школою, обґрунтована

В. Г. Кременем. Він пише: “Саме під час здобуття освіти людина засвоює культурні цінності. Зміст освіти черпається і безперервно поповнюється із культурної спадщини різних країн і народів, із різних галузей науки, яка постійно розвивається, а також із життя та практики людини” [12, с. 53-54].

У процесі навчання і виховання молоде покоління набуває соціокультурних норм, які мають історичне значення для розвитку цивілізації, суспільства і кожної людини зокрема.

Соціальна функція керівника школи полягає в тому, щоб підготувати молоде покоління до самостійного життя, сформувати образ людини майбутнього. Освіта – це соціальний інститут, через який реалізуються національні цінності й цілі розвитку суспільства [12, с. 56]. Трансформація освіти в Україні – це реакція на стратегічні імперативи щодо підготовки молодого покоління до самостійного життя, формування образу людини майбутнього. Освіта – це соціальний інститут, через який реалізуються національні цінності й цілі розвитку суспільства [12, с. 56]. Трансформація освіти в Україні – це реакція на стратегічні імперативи освіти третього тисячоліття, орієнтація на парадигму дитиноцентризму, демократизацію освітньо-педагогічної ідеології. Гуманізація й демократизація освіти є базовими компонентами реформування національної освіти як соціокультурного феномена.

Професійна функція управління освітою (з огляду аксіології технологічної культури керівника), полягає в орієнтації на кінцевий результат діяльності педагогічного та учнівського колективів школи, зокрема: підвищення якості освіти та розвитку індивідуальних здібностей кожного учня з урахуванням природних задатків і особистісних оволодіння учнями змісту державного стандарту загальної середньої освіти та понад ним; забезпечення умов і можливостей для здобуття повноцінної освіти впродовж життя, творчої самореалізації кожного громадянина країни; узгодження якості освіти та потреб ринку освітніх послуг; створення ефективних механізмів залучення та використання матеріальних, енергетичних ресурсів суб'єктів у навчально-виховному процесі.

Особистісно-комунікативна функція технологічної культури керівника школи з огляду аксіології полягає в синергетиці потребнісно-мотиваційного, когнітивного та операційно-діяльнісного компонентів його управлінської діяльності. Неабияку роль при цьому відіграє культура міжособистісних стосунків між керівником і підлеглими, які сприяють гармонізації їх спільної діяльності і в результаті – суспільного життя. На думку І. А. Сайтерли: “Культура міжособистісних стосунків розглядає певну систему морально-етичних цінностей: моральні й етичні принципи, правила поведінки і спілкування, поведінкові та комунікативні взірці, на які орієнтуються люди в процесі соціальної взаємодії” [13, с. 6]. Важливим принципом культури стосунків є дієвість контролю за емоціями й афектами. Складовою і формою морального імперативу є моральна норма – повага, тактовність, моральність, комунікативна компетентність. При цьому базовими умовами комунікативної компетенції є: а) моральна інтуїція (вміння вибирати моральну норму, яка унеможливує негативні наслідки у спілкуванні; б) комунікабельність – хист до спілкування; в) уміння правильно визначити характер

людини (комунікативний психотип) залежно від темпераменту (холерик, сангвінік, флегматик, меланхолік). Важливо також враховувати тип соціального характеру підлеглих (гіперактивний, динамічний, циклоїдний, емотивний, демонстративний, збуджувальний, людина з зациклювальним характером, педантичний, тривожний, екзальтований, інтервертований, комфортний). Високу культуру спілкування демонструє комунікативно компетентна людина, яка успішно застосовує арсенал морально-етичних норм і правил, вдало визначає характер людини, з якою спілкується [13, с. 12]. І. А. Сайтерли пише: "Як галузь етичного знання культура міжособистісних стосунків має певні науково-методичні досягнення. Вона ґрунтується на принципі гуманізму, сутність якого полягає у ставленні до іншої людини як до безумовної цінності, виявленні до неї поваги, толерантності (лат. *tolerantia* – поблажливий, терпимий), тактовності, відповідальності, співчуття тощо" [13, с. 15]. Автор розкриває також психологічні засади культури спілкування. Зокрема, до психологічних складових комунікативного процесу, які визначають рівень культури спілкування, він відносить, насамперед, характер людини та психологічні механізми сприйняття. Базовими умовами комунікативної компетенції є: а) моральна інтуїція (вміння обирати моральну норму), яка унеможливує негативні наслідки у спілкуванні; б) комунікабельність – хист до спілкування; в) уміння правильно визначати характер (комунікативний психотип) [13, с. 96]. Технологічна культура спілкування керівника школи з підлеглими передбачає врахування типу соціального характеру співрозмовника (гіперактивний, динамічний, циклоїдний, емотивний, демонстративний, збуджувальний, зациклювальний, педантичний, тривожний, екзальтований, інтервертований, комфортний) [13, с. 98-100]. У спілкуванні важливо враховувати такі види соціальних типів: а) соціально-рольовий (основа – уявлення про соціальну роль); гендерний (орієнтований на статеву належність); в) національний, або етнокультурний (стійкі національні погляди) [13, с. 103-104]. Нині визначено чимало інших типологій соціальних характерів. Так сучасний хорватський психолог П. Мічич виокремлює дев'ять категорій співрозмовників: безглузда людина, статечна людина, "всезнайка", балакун, "боягуз", "непрístupна людина", байдужа людина, "велике цабе", "чомучка" [13, с. 100-101]. Важливим чинником, який свідчить про низьку культуру спілкування є упередженість, тобто узагальнене судження про людей, опосередковане ворожим до них ставленням без достатніх на те підстав. Формами упередження є расизм і ксенофобія, нав'язлива неприязнь до іноземців, до всього чужого, незнайомого. Слід враховувати, що на комунікативну поведінку людини впливає установка – орієнтир, яка обумовлює особливості сприйняття дійсності. Це важливо для керівників шкіл і вчителів, які в силу специфіки професійної діяльності свої функціональні обов'язки реалізують в атмосфері "архі-складних" міжособистісних стосунків у підсистемах "учитель-учні", "учень-учні".

Знання сутності аксіологічного аспекту управлінської культури керівника школи як системи цінностей, соціальних норм і правил поведінки, стосунків між членами педагогічного та учнівського колективів є важливим чинником її успішного формування та реалізації в практичній діяльності керівників ЗНЗ. Аксіологічний аспект культури управління загальноосвітнього навчального закладу інтегрує (з позиції його соціалізації) такі блоки як *соціальний, професійний, особистісно-комунікативний*. Кожен із них характеризується параметрами, які окреслені нами та пов'язані з їхньою специфікою, оцінюються за трибальною шкалою: "0" – параметр не реалізований, "1" – частково реалізований, "2" – реалізований (див. табл.).

Карта оцінювання стану реалізації аксіологічної складової соціально-функціонального управління ЗНЗ

Аксіологічні складові та К.еф.	Параметри	Оцінка в балах
Соціальна К.еф.=0,70	Соціальна цінність управлінської культури керівника:	
	– забезпечення відповідних умов для реалізації освітньо-виховної функції школи як соціального інституту, котрий розробляє, закріплює та реалізує норми загальнолюдської культури;	2
	– сприяння поліпшенню морально-етичного середовища в школі;	1
	– вплив на підвищення рівня професійної культури педагогічного колективу, майстерності, інноваційної діяльності;	2
	– формування іміджу школи як закладу високої педагогічної культури;	1
	– забезпечення виховання конкурентоздатної особистості випускника ЗНЗ як базису для продовження навчання та визначення відповідного місця в соціумі.	1
Професійна К.еф.=0,50	Професійна орієнтація на результат діяльності школи:	
	– підвищення рівня якості освіти та розвитку індивідуальних здібностей кожного учня з урахуванням природних задатків і особистісних інтересів;	1
	– створення відповідних умов щодо оволодіння учнями змісту державного стандарту загальної середньої освіти;	2
	– забезпечення умов для здобуття учнями повноцінної освіти впродовж життя, творчої самореалізації як громадянина країни;	1
	– узгодження якості освіти та потреб ринку освітніх послуг;	0
	– створення ефективних механізмів використання матеріальних, енергетичних ресурсів школи.	1
Особистісно-комунікативна К.еф.=0,50	Синергетика потребісно-мотиваційного, когнітивного та операціонального компонентів управління:	
	– забезпечення гармонізації міжособистісних стосунків у педагогічному та учнівському колективах;	2
	– дотримання норм морального імперативу (повага, тактовність, моральність, комунікативна компетентність);	1
	– культура міжособистісних стосунків на засадах гуманізму;	1
	– володіння базовими основами комунікативної компетенції (моральна інтуїція, комунікабельність, знання комунікативного психотипу підлеглих);	0
	– знання та вміння враховувати соціальний тип характеру підлеглих.	1

Згідно з даними таблиці обчислено коефіцієнт ефективності реалізації аксіологічного аспекту управління загальноосвітнього закладу: К.еф. аксі.= 0,57 – середній рівень.

Досліджені нами навчально-виховні можливості внутрішньошкільного та навколишнього середовища дають підстави для висновку про те, що це важливі чинники формування та розвитку інтелектуальної, соціально-нормативної та естетичної культури учнів, підвищення ефективності соціально-функціонального управління. При цьому важливим є знання сутності аксіологічної складової управлінської культури як системи цінностей, соціальних норм і правил поведінки, стосунків між членами педагогічного та учнівського колективів. Аксіологічний аспект культури управління загальноосвітнього навчального закладу інтегрує (з позиції його соціалізації) такі блоки як соціальний, професійний, особистісно-комунікативний.

Використана література:

1. Злобин Н. С. Культура и общественный прогресс / Н. С. Злобин. – М. : Наука, 1980. – 303 с.
2. Мармаза О. І. Менеджмент в освіті: дорожня карта керівника / О. І. Мармаза. – Х. : Основа.

3. *Прийма М. С.* Математична логіка і теорія алгоритмів : навч. посібн / М. С. Прийма. – Мелітополь : ТОВ В. Б. Мелітопольська міська друкарня, 2008. – 134 с.
4. *Межуєв В. М.* Культура как философская проблема / В. М. Межуєв // Вопросы философии. – 1982. – № 10. – С. 53-64.
5. *Прокопенко І. А.* Педагогічка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки / І. А. Прокопенко // Збірник наукових праць. – Запоріжжя, 2007. – Вип. 41. – С. 300-301.
6. *Атутов П.* Концепція формування технологічної культури молодіжної в загальноосвітній школі / П. Атутов. – М. : Шк. и право, 1999. – № 1. – С. 5-12.
7. *Коваленко А. В.* Технологічна культура майбутніх учителів іноземної мови / А. В. Коваленко // Высшее образование сегодня. – 2008. – № 3. – С. 75-96.
8. *Коберник О.* Концепція технологічної освіти учнів загальноосвітніх навчальних закладів України / О. Коберник, В. Сидоренко // Трудова підготовка. – 2010. – № 6. – 48 с. – С. 3-11.
9. *Лола В. Г.* Формування технологічної культури учителів трудового навчання : автор. дис. ... канд. пед. наук / В. Г. Лола. – Тернопіль, 2003. – 19 с.
10. *Васильченко Л. В.* Управлінська культура і компетентність керівника / Л. В. Васильченко. – Харків : Видавничий група "Основа", 2007. – 176 с.
11. *Бенин В. Л.* Педагогічна культура: філософсько-соціологічний аналіз / В. Л. Бенин. – Уфа : Башк. пед. ун-т, 1997. – 144 с.
12. *Кремень В. Г.* Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти / В. Г. Кремень // Стратегія. Реалізація. Результати. – К. : Грамота, 2005. – 448 с.
13. *Сайтерли І. А.* Культура міжособистісних стосунків : навч. посібн. / І. А. Сайтерли. – К. : Академвидав, 2007. – 240 с.

БлагуН Н. М. Аксиологічна складова соціально-функціонального управління загальноосвітнім навчальним закладом.

В статті проаналізовано аксиологічний аспект соціально-функціонального управління загальноосвітнім навчальним закладом. Важливим є знання сутності аксиологічної складової управлінської культури як системи цінностей, соціальних норм і правил поведінки, відносин між членами педагогічного і учнівського колективів. Аксиологічний аспект культури управління загальноосвітнього навчального закладу інтегрує (з позиції його соціалізації) такі блоки, як соціальний, професійний, особистісно-комунікативний.

Ключові слова: *освіта, управління освітою, аксиологія, загальноосвітнє навчальне заклад, управління загальноосвітнім навчальним закладом.*

Blagun N. *Axiological component of social-functional management of general education institutions.*

The article analyzes the axiological aspect of socio-functional management of general education institutions. Important to know the essence of axiological component of the management culture as a system of values, social norms and rules of behavior, the relationship between teacher and student members of collectives. Axiological aspect of the management culture of general educational institution integrates (from the perspective of socialization) blocks such as social, professional, personal and communicative.

Keywords: *education, education management, axiology, general education institution, management of general education institutions.*